

derfor kunne de jo godt vente, at Lovgivningsmagtens Velvillie vil være vedvarende, og at de ved at andrage kunne opnå yderligere Forbedringer af deres Kaar, efterhaanden som de blive ældre. Krigsinvaliderne have ved Loven af 3. Marts 1897 faaet 25 pCt. Forhøjelse af deres Understøttelse, og baade Krigs- og Fredsinvaliderne have ved Loven af 4. Marts 1904 yderligere faaet 25 pCt. Forhøjelse. Dernæst have Deltagerne i Krigen 1848—50 og derunder altsaa ogsaa Invaliderne fra denne Krig faaet en aarlig Hædersgave af 100 Kr. ved Loven af 19. December 1906. Endvidere have Pensionisterne af de militære Underklasser, som deltog i Krigen 1848—50, altsaa ogsaa Invaliderne blandt disse Pensionister, ved Loven af 25. April 1906 faaet 25 pCt. Forhøjelse af deres Pension, og de tilsvarende Pensionister fra Krigen 1864 have ved Loven af 1. April 1908 ogsaa faaet en tilsvarende 25 pCt.s Forhøjelse. Den sidste Forhøjelse, der har fundet Sted, stammer altsaa fra Loven af 1. April 1908.

Nu kunde der maaske nok være Anledning til at undersøge og overveje, hvorvidt man paa ny vilde søge tilvejebragt en Lov om yderligere Forhøjelse. Det skal blive gjort til Genstand for Undersøgelse og Overvejelse, og det har ogsaa tidligere været det. Det er anført, at tidligere Finansministre have stillet i Udsigt, at et saadant Lovforslag vilde fremkomme. Jeg har ikke set noget Bevis derpaa. Jeg ved ikke, om der i Rigsdagsforhandlingerne findes noget tilsvarende for de tidligere Finansministres Vedkommende, men i Aktstykkerne i Ministeriet foreligger kun det, at afdøde Finansminister Vilhelm Lassen i hvert Fald resolverede, at der ikke skulde foretages noget i 1907. Jeg kender saaledes ikke noget Tilsagn, som maa siges at være givet af tidligere Finansministre. Men, som sagt, Sagen skal blive overvejet med Velvillie, og under Overvejelserne vil naturligvis blive inddraget Spørgsmaalet om, hvor stort det pekuniære Offer vil blive.

Endelig er der under Nr. 50 et Andragende fra fhv. Kommandersergent V. Jensen, som er hjemkommen fra Vestindien, om Understøttelse til Udgifterne ved hans Rejse. Sagen er gennemgaaet af Ordføreren og forholder sig saaledes, at han blev udkommanderet til Vestindien den 14. April 1904. Normalt skulde hans Tjenestetid vare til den 15. April 1910; men i de Betingelser, hvorunder han blev antagen, og som findes i Kundgørelse for Hæren Nr. 1

af 14. Januar 1904 Punkt 11., har man udtrykkelig forbeholdt sig Ret til at opsiges hans Tjeneste inden dette Tidspunkt, fordi man den Gang laa i Forhandlinger om Indførelse af et Gendarmerikorps paa Øerne, og hvis det blev indført, vilde man ikke være bunden i 6 Aar. Det staaer altsaa udtrykkelig i Kundgørelsen for Hæren og indeholdes altsaa i de Betingelser, hvorunder Jensen er bleven antaget. For saa vidt har han altsaa intet at beklage sig over. Han har selvfølgelig læst den Kundgørelse, i Kraft af hvilken han har søgt Stillingen derovre, og han kunde, hvis han havde ønsket det, ved at henvende sig til Rekrutteringen have faaet oplyst Grunden til, at der udtrykkelig var taget den Reservation, at Tjenesten kunde opsiges, inden 6 Aar var gaaede. Det har han imidlertid ikke gjort. Pladsen var for en ugift. Desuagtet ønskede han den, og han søgte og fik Stillingen, og saa medbragte han sin Familie, Hustru, Børn og Svigerinde, og var i Vestindien til den 11. Februar 1907. Da var han bleven opsagt, og der var blevet stillet ham det Tilbud, at han kunde gaa ind i Gendarmeriet med en aarlig Gage af 3,250 Fr. plus frit Kvarter plus 450 Fr. til Hjemrejse og Ekviperingsdertil. Det Tilbud vilde han ikke tage imod, da det samtidig blev meddelt ham, at han som Gendarm ikke vilde faa synderlig Adgang til privat Fortjeneste. Der var nemlig indført den Ordning af Guvernementet, at Gendarmeriets Folk kun maatte have privat Arbejde, for saa vidt det kunde udføres paa Kasernen; de maatte ikke gaa ud paa de offentlige Kontorer og modtage privat Arbejde der. Denne Bestemmelse har Jensen klaget over ikke blev overholdt overfor andre, og at der altsaa for saa vidt er gjort ham Uret, men Bestemmelsen er overholdt, og der er kun gjort Undtagelse for to Underofficerers Vedkommende, som i ganske kort Tid fik Tilladelse til at arbejde paa to offentlige Kontorer for at sætte sig ind i de Sager, de vilde komme til at beskæftige sig med paa Kasernen, altsaa i deres Hjem, og for saa vidt Cheferne for de offentlige Kontorer vilde tillade, at de udførte Arbejdet hjemme, var det altsaa ikke forbudt dem. Men Bestemmelsen om, at de ikke maatte tage Arbejde udenfor Kasernen, er altsaa bleven overholdt. Han har sendt forskellige Andragender til Finansministeriet om en Understøttelse paa Grund af den Uret, der er overgaaet ham, og Finansministeriet har stadig ikke kunnet se, at han har lidt nogen som helst Uret ved den Behandling,